שאלה על מעשה זר ואכזר אשר נעשה פ״ק לוגו בשכירות וכל זה לחזקה
שנת התפ״ח לפ״ק

מקדמת דנא נהגו פה העי״ר חצר אחת ליהודים בהסכמה למושב להם
שכירות קצוב מדי שנה בשנה בשכירותה . ולפי שהרבים יצאו יושבי ומקצת
ישבו בו לבד ונכון מהן לא הספיק להם בתי החצר והוצרכו להשכיר להם
בתים חוץ לחצר, וגם שכירות בתי מחוץ לחצר היו בזול משכירות בתי החצר
לפי ששכירות החצר הוא כמס ליהודים, מ״מ כל זמן שהיו כל דירי החצר המשונים
לא היה הקפדה בדבר ולא שום מחלוקת בין היהודים בחצר בשכירות גדול, ובין היהודים
חוץ לחצר בזול, מאונס כאשר נתמעטו הרבה בתים בחצר מיהודים מחמת שינה
בי״ת ומחמת הדבר י״ד, והנה המחלוקות בשלל, שבני החצר אומרים ככה, ובני חוץ
לחצר אומרים ככה, ואחר מיעוט גדול נקבצה כי נראה בזה הדבר שבני החצר
הנשארים יהיו מחויבים את כלהם לדור בבתים שהיו להם בם מקדם ולהביא עוד
עשר שנים ולשלם כל השכירות כפי היוקר הקצוב משר העיר, אך בזאת שלא יפול
עליהם שום משא מבתים שנשאר בלי יהודים בחצר, והיהודים חוץ לחצר נתחייבו
לשלם גם לבדם כל המחסר שיהיה בעד הבתים שנשאר או שיפנה לאחר העשר
שנים הנ״ל קיים בלי יהודים, והחיוב הזה על בני חוץ לחצר יהיה בזה האופן שכל
בית ובית מבתי החצר שלא ימצא מי שישכירה בעד הקצוב משר העיר, יכופון
אותה כבית הכנסת והעולה ונעלה בשכירותה יותר מחכה קבלן לו למחוק ג׳ שנים
והמחסר שיאמר מה שנוכנם בשכירותה על השלום הקצוב לה משר העיר
יפילו כולו בני חוץ לחצר   והנה אחר הפשרה שנתפשרו בני החצר עם בני חוץ
לחצר נפל הטענה בין בני חוץ לחצר על אופן עד המחסר שזה אומר אני אפסיד
מעט וחברו הרבה וזה אומר הפך הדברים, עד שבסוף המחלוקת נתפשרו ביניהם
ונמנו וגמרו שהמעותים שמוטלים בשכר ואינן נותנים בלבד, הם יעלו על בני
חוץ לחצר עד המחסר כ״ל המוטל עליהם וכן הדבר נוהג עד היום והיום
בכלל

ואחר הדברים האלה מעשה שהיה כך היה שראובן לקח בית אחד מהבתים שנשארו
ריקים בחצר בשכירות ג׳ שנים אחר שהכירון חזקה בב״ה כמנהג המדינה, ואחר הג׳
שנים קמו עשרה עליו בני חוץ לחצר ואמרו לו הרי אנו משלמים הדבר בשכירות בין
שיש הפרש גדול בין שכירות ובין שכירות הקצוב משר העיר, ולכן אם רצונך שאתה משלם
שר העיר שב בבית, ואם לאו קום צא מחזקתך ואנו נחזור ונכניס בית זה בב״ה
ומי שיעלה על שכירותך יקחנה, ובשמעו ראובן הנ״ל דברי בני חוץ לחצר נבהלה
רוחו

להוסיף על שנתקיימו בני חוץ לחבר ישב בה עוד ג' שנים שנים, ואחר שעברו הג'
שנים שניים מה שעמדו בני חוץ לחבר ומעתה עוד להחזן הנ"ל עליו אינו שוה לנו לקבל
לך הבית בשכירות רק לשלש שנים מחדש אם לא להוסיף עוד בשכירות, וגם לזה
נתרצה החזן הנ"ל ונתחייב לתת בשכירות כאשר שאלו ממנו בני חוץ לחבר
אמנם עליו מה שנוגע החזן הנ"ל היה מחוק מהשכירות הקצוב מאת העיר, ובסוף
אלו ג' שנים השלישים שמע החזן הנ"ל מאחורי הפרגוד שבשנו אלס(?) היה והדר
לגבי אחרי מעבירו ביד אחר, מה שעשה החזן הנ"ל הקדים בשלושה חדשים קודם
שיגלו לו שכירותו ובא לפני הממונים כפי הסדר ג' והחוק ואמר להם יודעים
אתם שהלך הוא שהבית הזה בבית מעבד(?) החבר שהזה לחייב את עצמו ולשלם
בעד השכירות הקצוב מאת העיר, שהוא מקדים לכל אדם, ולכן אני מתחייב את עצמי
לשלם השכירות כפי כל השלם הקצוב עליה ואתם תתנו במקום שבית זה שכור לי
מכאן ולהבא בשכירות הקצוב מאת העיר, ובעוד זה מדבר זה שכנו אלס הנ"ל
בא ויאמר לממונים לעת עתה כי אני אני הוא הראוי להשכיר בית זה לעצמי כי
קודם מכבר(?) ביתי מהשכירות ולכן לנו כי יתקן(?) אני ככה שלא תתנו במקום לתת בית
זה להחזן הנ"ל אלא לאלס הנ"ל, והחזן הנ"ל צועק ואומר לממונים שלא מאור(?)
לבטלו כה לא תעשו עול במשפט ולא תטה(?) משפט איש תנו חזקה לי כי אני
קודם אבל בימי לא משפט הנחלה, והממונים כאשר שמעו לדבריהם אלבנו(?) שלא(?)
ולא נתנו במקום לתת חזקה לאלס הנ"ל לפי שהלך והישר היה לתת חזקה להחזן הנ"ל
בעד הבית וגם לא רצו לכתוב שנותנים חזקה להחזן הנ"ל לפי שיראו מאלמור(?)
ומהתמוהה שהיה מאיים אלס הנ"ל לעשוק ולמסור, וכאשר ראה אלס הנ"ל לעתה(?)
הממונים מה עשה הלך ואסף ומינה אנשים מהיושבים חוץ לחבר מהם קטנים
ומפלאים ומהם נשים ומחוסרי אמנה ואמר להם כתבו אתם וחתמו לתת לי
בית זה של בת החזן הנ"ל כי למחשבכם היא שאלתי והקשתי אשר(?) אני מתחייב
את עצמי להשכירה לחוק עשר שנים ואתן לכם בעבור את בני והם כן מוב(?)
הוא לכם לתת חזקה לי בקנאים הללו שהיה עם זה אתם בטוחים שלא תגיע לכם
נזק והפסד מבית זה לעשר שנים, ובמשמעם האנשים הנ"ל דברי אלס הנ"ל כתבו
וחתמו שנתתן בית זה לאלס הנ"ל ———
ואלו הם המעשים שמשתמש אלס הנ"ל לעשוק ולגזול איש עני ואביון מביתו ומחזקתו,
שהם בני הדרים חוץ לחבר חתמו בחתימת ידם לתת לו הבית של בת החזן הנ"ל,
ועוד

ועוד טוען אחם מ"ו לא יוכל המוכן הנ"ל לשלם שכירות ביתו שהוא דר בה מחמת
שום או מיתה יפול אחפר השכירות שלכל הציבור והוא צריך לבקש חלקו ובפרט
מעתה הוא אינו מתפרנס לבטור בזאת המכנה, עוד טוען אחם להתקבץ לו כיתה
המוכן הנ"ל להחיב את ביתו שהוא יצא מביתו שיושב בה בחדר ויפול עליו ועל
כל חוץ לחדר האחפר שיגיע בעבור ביתו שישאר להם מהליוהם
ואלו הם הטענות שטוען המוכן הנ"ל, אחת מהם שחלקו כל חוץ לחדר אינו שוה
בכלום לפי שהוא בעת הזאת שנותן בשכירות ביתו כל השלם שקבלו שר העיר
נתקלקל ומפני כל זכות שהיה להם בבית זה ואין להם שום שיפור כלל ועקר
כאשר אין להם שיפור כאשר בבית החדר שנותנים בשכירותם העת שקבלו שר
העיר, ועל מה שטוען אחם הנ"ל מחמת מיתה או שום מציב המוכן הנ"ל שגם
על אחם הנ"ל האחפר שיעבור עליו כות הקהלה ואני שמעתי אותו שלא יוכל לשמור
שיחזור הנגלה עליו כי נגלה הוא שחוזר בעולם
וכמו כן המוכן הנ"ל עם כל חוץ לחדר שחלקו לזכות אחם הנ"ל הוא טוען ואומר
להם אם לכר מאת אתכם שבעבור השכירות של עשר שנים והעלבות אתכם
מקבלים למה אין אתכם מבקשים עלבות בעל שאר הבתים שבחדר מתולים
גם, ולמה אין אתכם מחייבים את אחם הנ"ל שהלך לראות את נכולי שיכן גם
כן עלבות בעל ביתו שהוא דר בה מקומות להם בזה שהלך לבקש עלבורת
בעל ביתו שחמור מאד ואז נשברה ביתו מפל בית החדר, אתכם להם
המכשול מאת שתי גם אני המוכן הנ"ל מתחייב את עצמי לקחת את ביתו לאחוז
עשר שנים בעל כל השכירות הקצוב משר העיר אתן לכם שני כל העלבות כי
טובים השנים מן האחד ואם עליו טוען בעניכם הדבר נכון שגם הוא יהיה עבד
קבלן בעל, ואם בקשו שנים שעלה אחלקם את חוקי שקבלתם לי, מה שנה
בשנה חוק כל יוצאת עקה בעת בזאת שנותן אני לכם ג' עלבים בעל כ"ש וק"ו
אלא אבקש מכם לכר
קאוכק לכר מאת ונעשה כלו אחר שקבלתנו הקלוש יצ"ו חוק חקקו ונזהר
גזרה מקוממות להר שלא יעבר ולא יוכל שום אחד מקהל לשנות או לחלק שום
לכר קיום או נגלה משנהו דרך לא הם לאו בהכתבת ולעת שלא מאהבתה

מוכי

שנים ששמעו ושכיניו של המוכר הנ"ל ולפיו שהמוכר הנ"ל שהודו לו רי ונתן
שכיניו הנ"ל הנזכר לו, הכונה בשכונתו היה דרך לשם לו שיווים כשזכרנו
שנים בכל יום שמשם הנזכר כל שנה שכבש המוכר גם שתק שכנה המוכר
כנה בכך לשכירות, ואם יאמר שהוא לא מכר את דרך דנ"ל של חכנים ולא
הקונה של שנים, דע שלא לא מכר חוכם גם לענין לגם חוכם מכר, ולא
גם שורכים גם שכם בקונה שכלו של חכה לעייך כם לחוללא במכר, וגם
שלא הב"ד ז"ל כתב להם מכר למוכר הבא אני, אינו עובר ללוקח בלאו ללא
במכר, בנין זה, אנן מכל המעולם לא דק המוכר הנ"ל למכר הבא אני מוכר
לך בכל מעלה ומה יתן לו ושכחנו וא"כ גם לדבר המחבר עבר עלמו ולא במכר
ואם יאמר למוכר הנ"ל כמו בשאינו שלא היה שאין לו שום חזקה בעד שכנע
אפילו שהיה כותב לבעלים את בעל הקרקע שמלך מוכו כלתי יצאוקיו כמו
שכתב הרמב"ם ז"ל בפ"י משכנות שכלה ומבלך, אין זו שעשה אבל עד כאן לא
כתב הרמב"ם ז"ל אין לו חזקה את לגבי בעל הקרקע אבל לגבי אחר הוה לן כשמש
הוא ויש לו חזקה, וכן נראה ממה שכתב הרמב"ם ז"ל בפ"ב משכנות זכור ושכנע
וז"ל וכמו לדבר ואף שמכר כתוב לשם ועלה לא החזיק בו, כלם לנכסיו,
, הכל החזיק בהם כלך מלפני החזקה (שדה נעל גדר ופרץ) כנה ולפי דין הזה
כיון שאלו הבקים שבכך המחבר נבנים אלו הארץ שיחזיקו בם עד לעולם בעד
השם הקלוב עליכם הרבו כעין שכנים, וכל שזה שכנע אם כמו המוכר הנ"ל בבית
קנו והחזיק בו כשהחזיק בנכסי הגר ופחו שמכר הבית, ולא לשחזקתי חזקה
כמה שכנה וכנה את שנלקה קנה גם הבית הנ"ל של חכנים שמכר אלם הנ"ל
ומה שאומר אלם הנ"ל למכור את שכבו של האיסור שהוא אינו שפוון למכור
בית חכה שאהדונו להרחיב גבולו כי כבר שכע ביתו שהשכנע, אין בעשנכן
ששם כי ילך כבר הוא לא בשיג גבול רעך ושמקשא כל השגת גבול הבה
הוא להרחיב גבולו, ואם השגת גבול הבה כל שהוא, גם כאור שהשגת גבול רעו
זה שגזל כיד רעה שכלל וכל דבריו של המוכר הנ"ל כ"ש וק"ו שנתחייב כאור השגת
גבול רעו, וגם לדבר שאנו לא בשיגנה שייך את כאן ולא ולא בגזול שייך
בחומש ואכן שזה שלנו שגזלן שגזל הוא לכן לאין לו כשם לשגת גבול

ואם

טובי העיר הממונים והשותפים שבכל הקהל יצ"ו לחוש על הפרס השנתי ,
בעלון האיסור לשלם צדק לק"ק ולשער השנה, אשר אחר בבית שבתי לחבר
והנה לאלם בשכונות ביתו כל השכונות שבכנו אל העיר, אשר שקלים לכל אחד
ולכן הלין עליו עם החזן הנ"ל אשר שקלים לאחד הנ"ל, כאשר הי"ה ונעשה הלכה
לשעה שכתב אוכלים שקלים שלא על היותם בבית אחרי בהיות שלשבועות
דקנות שבא לעיר ואחר כך הוא לדקדק בבית ולאלם כל השכונות שלם קיימו
לכל אחד, ולא עוד אלא אנפ בני חוץ לחבר אין לשום בית לשאול על שבת שהחזן
הנ"ל ולא לעשות אלא הי"ב החזן הנ"ל לפי עשר שנים בביתו, אם לאו אשר לשנות ושנים
אלשר להם שלהבא טובי העיר הממונים לעשות פנים חדשות, וכן שנתנו החזן
אפסק הפסק כמו ופסלה בבאבא מ"ל אין לשום בית אחד להקדים ולמנוע
עליו שקנות הקהל ולומר לא אכנס בקנות ויוצא בכם וכו', ואם הוא ז"ל
פסק לבחילה הקנות אינו יכול להקדים ולמנוע עליו שקנות הקהל, כ"ש וכו'
אחר שכל הקהל יצ"ו קבלו עליהם ועל זרעם אלא לשנות לבר כי אם על פי טובי העיר
הממונים לחוש חיובים אמור לשנות לבר השנה, כי אם על פי המכתבים והשוקים
ובמקום לבר בית הקהל ובעבור על השער שנשבע אלא כשנה, דבר וגם הקהל יצ"ו
וגם אנחנו הוא שהקהלנו בזמן הזה להם הנ"ל וכל בני עדתו וחבריהו ש"ש
להחי"ב נק לכי על השער היה הזה אחר ויהח"ו, ולכן אנחנו לשלום הדבר
וכשהדבר הח"ל עם אחד הנ"ל לכל אומר אני שאחד הנ"ל השני וקבע על שאחד
בן שנה לה אחד בהונו לא חפץ לקוצה אך נגוד שבהתו ע"כ אלא כמו הנ"ל
ואחד הנ"ל לשלו ושאר בי"ר היה במקום וכו' שיגשו אך החזן הנ"ל שהיה ע"כ אב
ועבר על לאו הוא קדוש ועל לאו לא תקדור כמו שכתב הרמב"ם ז"ל בפ"א
לגזלה ואבדה כל המושל ביתו וכלו על חבה וכו' טר טובר כלא קנה, ואם
נאמר לאין איסור לא תחמוד עד בבית לשכונות כנגד לזה, אף גם
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

עזי

כשר פעמים הרבה כן חנו הכוכב בבקר ובערב ונראה לא הרבה לשמוע אחר רואה בשמחה לבו

לשמוע מקולו הקול אל הדבור —

ואחר הדברים האלה ויותר אין אחר לנו כמו שכבר שמענו הדברים הנזכרים ביד הענין השני
והנה היה להכיר זכות בשמעירם ולרצון בזכותם כי זכותם הדברים טובים וגם שאר רואה
לרשב ולשמוע בזכות השמחים אשר אוהבי בחלקי לחיי כל אדם כותב ולכן יכולים
הם יותר להיות לו לחיי שלום לדבר טוב ואם הם אתה להוציא אל האוהב קנ"ל טובינו
לבל אוהב לאדם קנ"ל הם לא טובו שמעו הדברים אל אדם קנ"ל לבו טוב הטוב שרואה דין
בחוטר ובטובו כשבת החיים הם לטובת לו ביד שלוה ושלות שוחים וקום לו חלוני אחר
בין להבדלות לא בלבו אל נפשם כי אחד דין באדם קנ"ל טובה בריב שבה שלבב שבעלו
טובה בחקי שכרם שחקיטו לטובת כהון לום קנ"ל להאהב לפני העשים והשרים שבלבים
שבכיתים בשולבך ירם, וגם אחר נעשו שעו לפני שנביאו אלא כתוב הבונים להבדלם כי
דבר פעמים אין שן דבריו נכיטבו שמו וקלבו לבית השרים כל אחר בילם שוכם ושאלו
לא שרם אין נא אלו לשון בדבש באותו שרם עמים נעשו שלוחים לדבר טוב ודבנו
שכאו לפני שיר לטובת לו ואהבו ואם לא כאלו בלאו ולא החוטר ולא בקאוב נכלו
בלבו יונקים בלאו ולפני שור לא קרב שכאו ובלאו ולא קנחו שבה בחקי שכם ובקלבכם
לביקשריכם דלבו שאלתו לשאלה ונלבב לבשבך, וגם טובה בכוס טוב על שעוב טוב
להרבב לשון כשוך שרואה כלו גוו בנוף, ואם יכבו אותר שנו שעוב טוב לא טובה לפי
שבייתו אוהב לאהוב אל מלוני בעל הגוים כשוכב בביל שושנים עמים העמים —
שבועים עם אל לשע בליבו ולא אל בליל בשאלתו —

ואם יחשה להבדלותם כאשר אתה לי הכוכב לשון בין אם יש טוב ובי כל שמעירם
קיום רואה לפני דין שבעל לאהב לדבר ך׳ שלשמע דין רואה אלא כלו, וגם שאין שושבבדלות
בין לבי שי שאבלשום ואהו נולו יומין לאבולשום כלי שירים אהו נולו, שיש לאהוב כולכאי ואולי
אם יאמרו שולהם לשון אהבי לכם לאחילו ולהדרכם קיום אין האיש שבלבו לבה בשאלתו
שיש דעון דין רואה חוטר שאר בשלום שמים אתם להאזין שמים חותה לטובב להיה
שאולב שבלום לאוים וטעם אחר ובמקום להיות לאו ולא בחוטר ולאו ולא בקאהוב
שמעק הדבוק לחיים שלי ורשב שיש חילול ך׳ בדבר שמושו קשה שבלו דעבוק ורחילול
ה׳ דין רואה כבוד שבה שלבב חילולשם שמים לאוירכו מללים טוב דה רואה שחללשמו יקבק
אחילו בעיניכם שבה כל דגים ושארעיר ובמקום שר אחל שאר קליים בא ולדבר לבני שמם
רחמים לדבר ך׳ וכך אחר בקוכחתו לשון אין בכם יאהב ך׳ לדבר ולבלין בעל איש טוב ואהבון
שלא יטבאו קליים לכו לבלו לטוב שמעוקיו, ושור אותיו בקוכחתו ואחר וכי שבלו ובלשכחתך
קום שכם לאין שי שילש מקר בשמיעה שיוכיח ויולש לאדם קנ"ל שעובר רואה על שעובת טוב
הדבוק ויחם אוהבו אלא ידבר טוב בדבר דין, וגם שרחמים לדבר ך׳ השיבו להוכחתו
וגלו

ואם אמור יאמר האסד הנ"ל שהוא זוכה בבית האובן הנ"ל בליה לבר מצוה לפי
שכיון ה"א במצוה לבית זה של האובן הנ"ל הרי הוא והיושבין להפיס מותר בלין
שהרי רבינו יוסף ז"ל פסק בספר הקצר סי' קנ"ה דבשביל לב בולינה לדבר מצוה ולכן
כיון דבית אלס הנ"ל בשבילך הוא ושב בה אין לו לינה לדבר מצוה, זאת ועוד אחרת
שמאחר שבית האובן הנ"ל גם ה"א בשבילך לאובן הנ"ל אין המצוה יכול לקוטי אם
מילה כמו שפסק רב הנ"ל בסימן הנ"ל וז"ל השוכר בית מחבירו והמצוה הלך לקוטי אחו
מילה לשוכה לעצמו אין שומעין לו — ואם נשבע לומר לפי לעת הרב בעל דנ"ד
שכתב וי"ש משמואל וכתב פ' לה לא בשביל לי מצות ועל מקום זה יאמר אלס
הנ"ל שמקום ושבר הנזהים לאובן הנ"ל גם בזה לא עלך לכו שהרי גם האובן הנ"ל
יבוא עליו בלין ומעכב מצות שהרי גם כיון הוא שבוק לו מקדש שנים רבותים ויוציא
לאלס הנ"ל מביתו, ואם כן כיון שהאובן הנ"ל ואלס הנ"ל שניהם כאחד ומחזקים
שוב אין זה עליו מעכב מצוות אפילו לפי דעת י"ש אומרים ואינו דומה אלא יגיע חזקה
ולא זה יגיע חזקה זה — — — — — — — — — — — —

וגם שהוספתי לקח לדבר רבנו יעקב בעל הטורים בסימן הנ"ל על דבר רבנו אמר ז"ל
ועל דבר הרמב"ם ז"ל לא הביאו לפוסקים טור כי שלא למאה אבל הוכיח במרכות דלמען
כיון סוף דבר שולה בקנה אחד עם דבר שבת האי על פסק הלין שפסק
השלחן ערוך וי"ש אומרים שכתב רב בעל הגה' ומ"מ לפסקם כוחם להחזיק אחרונה
לדברי רב בית יוסף בסימן הנ"ל וז"ל ולענין הלין נראה לי דכיון דקיימא לן דלוקח
הוי מוחזק ועל המצוה להביא ראיה וכו' עד דכיון שהוא מוחזק וכו' למשמע למוקמין
מוחזק בחזקתו ואם כן גם שנמלך מקום כל האמור למעלה שאלס הנ"ל עבר על
לאו דלא כחמור ועל לאווין דגזול על פי החזקה שבית מוחזק האובן הנ"ל בביתו מבלי
שנים כנ"ל וכך בלין האובן הנ"ל ועל המפורשים בדעת לתך נאמר ואת לך וכו' —

ועוד לגך הכביר אלס הנ"ל אבל לבו והעלים את עיניו שלמען מלא למצוה ואומר
ואהבת לרעך כמוך ואמר כי עיקר זה כלל גדול בתורה והרמב"ם ז"ל כתב בל"ו
מלכות השוק מצוה על כל אדם לאהוב את כל אחד ואחד מישראל כגופו שנאמר
ואהבת לרעך כמוך וכו' שאלס הנ"ל היה מגלה שיבוא אחר לגזול מביתו כך היה
לו לאהוב את רעהו האובן הנ"ל ולא לגזול מביתו וזה אלס הנ"ל לא די שלא אהב ולא
חמל על שור עניים ואכל אביונים אלא גם את שמשו לבד קבולות והשמות
משפחתו ומשכורת שלא היה ולא נחסר מעולם בכה. לכן יצו כל מצוה מלך לנהוג בלין
שהמזור וכו' ולפיכך שנים בשביל, ואם עלפיך יעמוד מטוף לאומנות כי בקושאת
העולה בלוגותיכם בעל הגה' הוא אלס שבר כוס לתך למלאכה לא היה אמנו כי
כתך

ואם · יהיה לקיים לעשות בקושיא שבעל המלוה בכלים שלא ישאר הלוה הנ"ל ח"ו ושלא יוכל
לשלם שכירות ביתו ויפיל חמתו על הציבור ובעבור שיגיעו להם חלק אחד לשלם בעד לפי
גבוה מן הלוה הנ"ל, על הקהלות כזה מכונסים להשיב שאחר שהעניות הוא גדול החוזר
בעולם וכו' דהלכתא שבא לשעבד בקהלות שישיב הלוה הנ"ל לאלם הנ"ל ——
ולהודיע קצת לכה"ר מעלתם שאין אחר שאפילו לא שאין אך שעבר יזכה ויאוכל על המצער
דהקובר לשעבד בקהלות שישיב הלוה הנ"ל לבעל עזבון האלם הנ"ל, ושאם יהיה נכר דאשר
הכל אך שעשו לא עשו שלא לבוליע שגם השאלה והשעולים אשר יקום על הציבור על יד
הקהל אשר כיום עונים ואם שגן בהיש לגמול עולה כי לרבות, אשר לא חשוון על הגם אלם הנ"ל
שלא יהיו [illegible] שבאו לשבט ולעבור על לאו דלפני עור לא תתן מכשול כי עונים בחלק שעולם
בכיס שאלם הנ"ל עושה שלא כדין ועליו להם אך כדין אשם גם בזכות להלוק אחד הבצע
לפי שאין לו יום שנים למיעוט אך עולם ולא הכל בשעות לכה"ר דהתנ"ס ז"ל בשם שהלכות גדול
ואביך וז"ל אסור לקנות דבר בגזולות דגזלן וכו' שכל דעושה דבר גזל ושולח בגם שהחזיק
ידי עוברי עבירה ועוברים על לפני עור לא תתן מכשול ואם כן דאחר שאסור להחזיק ידי עוברי
עבירה לאחר מן הראשונים שאלם הנ"ל חוטא לאחר חוזר בזה לשבות הגבק ——
וכ"ש וק"ו שעוברים על לאו דלפני עור על החזקת הלוה הנ"ל שאין אוכל בסכנת נפשות ונפ"ל
באיסור זה להן עבור עניים אחרים כאשר אינם לו שבקו דגזילה הנ"ל ועל כיוצא בזה הקהב
הינו · עקב ז"ל בם שלא ונ"ל אשר שהשכר כיון חייב שלם דאסור לו וכו' עד שכבשו לעיור
וחייק ביד עובר עבירה, והיינו אשר ז"ל בהב שאפילו לא אסור לו בשלא וכו' עד ובפלוגתא חבה
וכיוצא בזה דהרואה חייב. וכן מהך היינו יוקח במחר הדבר שלו ולא עוד אלא להחזיק הנ"ל נפש
בני הנוקה להציל עניו במיעון חבה חייב לשלם ואם כן לחייב לשלם אחר חבה גם שעשו
להציל אך עניו כ"ש וק"ו לא דבנעלים קם שלהציל מכך קלקלה הישונה דלפניו שעונו וחייבו
להחוב הנ"ל והוא מסוכן נפש בנוקין לחייבין גם לשלם כל דלקה להחוב הנ"ל ולהחזיר לו אך כיון
ואולי כדין חובה לשלוקים לאם לאי נקבו ישלמו, ואין ישלמו לאי בשבו וזה נפש בנוקין ח"ו —
ושבאו בשובע נוצחב לאלם הנ"ל על מחיות עינו ושהלך לבו לאיסור שאחר שכונבו לאחר
להחזיק ולהציל גזול חבה שלא להחייב אך כיון רודף דהדוחק ונעשה לו כדבר גמור שאונס הוא
וגדול עונו שבעוה להמקה ואך אם אין לאיש השל להציל עניו במיעון חבה כ"ש וק"ו שאין
השם להחיב גזולו מאחר חבה וכו', ולכן כיון שהלכו כך ואך גם שהשער בזהב לכן להל
עם והגם זכין הלוה הנ"ל מיעוט לשיווי שלא יקלקלו בגוזין בלבד שבכו להעוים בעולם
ולאו כל שעבא ושעבא שבהחיש עמה, וחייבין אנחנו להקים שבאו לאלק עת"ו וכ"ש

עליו השיבו כמעט שהקיף ומשהו לו קושיא המלכה אלא דנ"ל שאיים קוה בשופהו וילו עם
אחר דבריו לשמוע כדבונו, ובאלה אין קאמר בדבש לבן כי מיי לחכמים אביהן, הש"ס אפילו
כלפי דבריו דאיכא דין שחלל שבת פוח, ובם כוח השולט כשבוק דעלמא חומש לפי אחוזן
רנ"ל ופלוגי דיכן צועקים בתוך אחרים קלוים השנה ונול יו' דיכן השקיפים לדגים
לי השונים ועוד הוסיף החכם רנ"ל וצועק אחי ולפי זה חבלים יכחך ויתכב אין חכם
יולדים שבשוונוקין בשבור ריקו לשבר חוץ לחדר גשקילך דבו דגולה ולשון דבי השלוקי
דגני אך אבי בנוך דשאוק לו נכנס ולר בחדר קשע עניו לבולים, ושבך בשל כמאך אכם
השגחים אוכו הן קחבר לחשור לו לך טבור אוקים מחלים לטו שאין דבב"ב ובק, והשבר
לפהש על יו' דבשך ובפהו בשקב נלקה על לבר דשחר, ומשה שבולשקי לכם חושך דשון דין
שגוה השולט כשבוק דעלמא כחשור לשעלם לא דבו לשהוש וקבשו אך עולם שאחנו כחוב
וכחה כבו לקשפיל אך החוכן רנ"ל ולקוציא דיכן השוכן ולקדים אך אלם רנ"ל בביך חאר חשל
בחושלם שכם אלוניס על בין דין, ואלשר שהולם החם דא לשוטן דהשביר בין לחבה לשון
קבוב כיון שבלק דשון יכול לקוציאו ופו' ועלין יך שהולם החם לחילו כם את השחוק טנילים
והשקבילי כוכם הש"ס לשטון שכם ללונים טל דין דין, ואין לדבר דוח דבר שבר וכתוב כשון
שבקלשנו לשעלם לא השבוצא הוא שייך לכם עם אלונך דבין שביא של מחלים וכם אלוני דעיר
לא אפילו זכר של זכות ונום שייכות אין לכם בבין דין השוחר שביושב בך השקחיי"ב לשלם
בשביוהך כל דאלם שקבלנו של דעיר עליך לשר כמן לא דשליון בני דחבר לבני לחוץ לחבר
לא בשק השביר דבין אינו השלם בשלשוך דקבוב אחוים בשק שהושלם בשלשוך [illegible]
השביהך אין לכם לא דין ולא לחו ועוד נשוטן שבך דין קושיא המלבה דוא אחר דבין דחבר
השלחים בשק דקבוב אחין בולם לקשפיל ולקדים כלל ועיקר דכל כשובלחו לשעלם
באושר שבקלשנו, ועוד לחין לנו גדול השולבם לשעשק שהשגים בכל יום שכל השביר לר
בבין השבי דחבר בשחוק שבילך השך שגוח קבוב השאר דעיר ולפם לדקחיי"ב אך עשיון
לשעבר
לשלם כפי דשק דקבוב השלשי אלחים לוקים על דשק שגוח דין השלם אין השוכם מעט לחר
דאיכא שדין השוחר דבינו קוה דקדים לכל אלם כלב השבוישא, ואם כן קה לנו שני עולים
נחשונים לדקוין ולהבדיל דשעם דשגים שאושלם שכם אלונים לבין דין, אבל ועוד אחלב
שאפילו כולל לבירכם שאושלם שכם שוליכם על בין דין אולם לבנאך שאנו יכבך אלא
יאהב דקלש עליהכם להחוכן רנ"ל כשוב שאושך לשבר השבן דגולה דיך לכם לקיים
לאיש על חזקנו, ואם יהיו אך עשוים לקשיב עליך בשוחלם שגם אלם רנ"ל דין השניים
לשאוק השבין שבחבר ולבן לקציל אך בנוקין השפבע קולבו לנגוע אך החוכן רנ"ל השבינו
גם בין לא צלקו ליום שקשובנך בבילך כשחבר הבא לדקוא גפלא וכי לחנך כושיבא השבנק
לחבר לחנך לחבק וכו' —

ואם

חן עריגו, אם לא יהיה לקול תחנונים באזנינו סובב לו ולמענו ולמענו ולמען

בנינו, לבנות אתו כי ירך לבבו ויספרו שנות בתינות בן בנות אבותינו קדושים

ובנורא שהתה שנים בו עפרם כי כל ישראל קדושים הם ולמה נמשכים, ויסוד

נחם ורוחו תשוב לו סלקים. אשר נתנו ושב נרמז לו, ואם כבר זאת יאמר

אמנם וילך קרי בשתו בחרון ומהפך בלבבו לאמר בשירות לבו אלך כי יד רבים

האנשים רקים ובוחנים אף, אין נקרא חרב לו ונלא לקראתו בחרב סחרב עלמה

וסוגרים בחרותם עד כלם ולא בתוך כתב וכלתו ואת עלנו ואת אבותינו ואמר

הם. כלם בשמתו באש לא נשמע כי הולשמה לא תחנה ואשר לא תכבה נפש

כראוי לכל בשר, ואם יזכה לשמוע דבר לו כאשר אני בוחר ברוך הוא וברוך

שם ברכות יהיו תעל וברכות תמיד ויהלל חרוץ עד תאוות גבעות עולם

נפש לברכה בקרב הארץ עד עולמי עד, כי לעיר הזאת בלבקה רב לבוזיה

[illegible]

[illegible]

[illegible]

עוריה שמעתי לא יירא ישמעון ישמע נא נגפו נא שמע אף כי ילמד אשר דרכו והדרכו נאמן יעקב

בהור"ר בריאל כרו והמון קדשו יהי קול קול נגוע קול נגה ולא יסק בקול הפסיק ופני אבות נתיקן

והילדותיכן בהבנה ובהבער לבבער את הבערה באש קנאתו חמה תלך תלמוד תורה בתרה

כלא בטילה, ולהעביר בגלולים מן הארץ תולעת ומתקרותיה ותולדות רבנן קשישי שנעשו משמרת

למשמרת ונחרו בכל תוקף שלא לפסק נבואה שנכלו ראשונים קמאי דקמאי, וכ"ש באיש זרוע

פנו בשמלה רכלו שיחנו בה לרעה ובמתם קם לחטה רשע לעשות ולנחול בית עבודה

בשמע בנגע נגע ונגע תשיתו תעריב כמצרע רעוניה ינגעו הנה המוסף נגע, ונגע הקנים

אשר בשנבר ראשי ותנבוני ספק; ואתן לא תמשט מן לרעה התערה כמו בנגלי לשון קדושים

שם מנורה ישראל וזכה כל איש אחרי שרירות לבו לדרך נלך המוסר ולפרוס תורה בכבוד ובתורה

בנגשותו פרע בעיניו תכלי קחת מוסר לשמוע בקול מורים ולשמור ולעשות ככל אשר פורע

עליו התשבץ במשפטיו בישרים תהוקים לנפש והרמז לנפש תעלה עליה אחיה בשרה בשובני

אחת בגלותה בני נפש אני קלון כנפים רמז ימים יהוש גוזש בתוך הבאים לעזרת ה'

וקנאתה בבלה מתה ולהש בעיני בחרה שישמע לקול תחנונים לעזוב דרך רשע ולהשיב

את בגלה אשר נגע ואת בעושק אשר עשק ותנה את הביא ולא תנו אין קלף, ואשר יבן כבק

סוררה ונתעב בחרה פוגע רשע בעונו יתום תמה בעמים תמה בגולתה נגד אשר ישוב תהרכו

בנעה ובין בחתם אשר בכמיו ושב ורמז לו ובנו וכל ישראל נקיים. נאם בכובד והודם

פה עונה שנה וס' פרצית ב"ע"ן ושנה לא העבור הלעיר שמשון בכתו יושב

משה הורמורני ס"ט

תולפני תי אכבר כאל ונלא אור תובדו בגולם כנ"ל חגים קנטי לתולם אלא לבנוהית
טור להבוקי ובאשוקו יקבק וקוקו קקולשק ובאשוק תור והבוקי לבני נגחוני קקרילוק יצ"ו
נגיזר חני אחלס קנ"ל יחיר להחובת"ל צבקו אנגל תתונו ויאלס לו כל נחקיו וכן נגיזור טל
לאתנגים קאוניס וקתנאניס איללו טני תחזק תתונו וטני ואחזיון תנגזיאלו, אס יהתק בטיני
תורי נהבוקי לבני נגחוני קקרילוק לביתק ק"ס ולקקלק חאר טר ק̄ קאונק טליקס צבקר אתק
ניקר טת כקאונס טבק תתוקני, וקאי ק̄ רוח קיולט כילא לכבוד ולא לכבוד צבק חזי חני טונק
אלא תקנחק אתו יקבק בגזל וקקולא לתוחולו בגיים ותקנחק ולקו קקולשק אחזולו כאונה
קליונוק לא חיאבוק ותקבוגא חני לקוליט לתור והבוקי קחהזין וקנגולקים אנזאן טזי קניס
מזלור תן קקוף ולותלק בתונש קזר וחכזר קזק וזק נגב לי לנאק תתחיבקי ~~[illegible]~~ ותו
אקיבקני ההחי ויו ככוק טל חנתקי תתחתק צבקק טניס ואונקק חביונס ולכן נס ~~[illegible]~~ ושלא נמ[illegible]
באולק חתוקי טק לטאוקלק וכו' קיא ונתרכס תור והבוקי קאליחק ולנגזוני אלבס חקבק
וקאל יקבק יאלס מטולקכס וקני תצבוקכס אלותק טנס ק̄ אוקי יבאל חבר בחקי לחאוקוני

טויעל זן גלי לזל לול זכטוהור טטויר נזונב פאפרולו"

אדם בהיות איש און עובר על לא תחמוד ולא תגנוב ומחלל את ה' ומביא את
הרבים לידי עבירה ועל פסל [illegible] באשר [illegible] בארץ חיים כאשר [illegible]
[illegible] אשר בראותו כי אין בידו [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
רין

Columbia University
in the City of New York
THE LIBRARIES

X893
Sh35